

erdrukken. Wij
er niet meer
en aanleg om
ok daadwerke-
mede nog weer
die schilderijen
n om schilder-
zaak zoo, dat
r worden, om-
omstandigheden
nt en de oefe-

het erfelijk
dan gevoelen
dat onder on-
tot misdadig-
toch evenzeer
omstandigheden
door de kracht
oorzaken meer
worden onder-

moet hij een
niet worden
toegest. f. u. o. n.
igheden te be-
tendenzen aan
dikwijls voor,
ende kinderen
nu komt het
en gezin, waar
lichten aanle-
ven gevangenis
overigens voor-
en dochter als
maakt. Midde-
geweest, die
ten, maar nu
het recht heeft
het immorele
n erfelijke in-
e spreken van
kening te hou-
indien stam-
in zijn leven,
sonen nog wel
gelijke zouden

id, dat er ver-
ouden kunnen
assen.
een conclusie
terst voorzich-
tigheden worden

o, dat nimmer
sting" iemand
at stel eens een
laad tengevolge
denzen zouden
edeloos te zijn.
twee mogelijk-
n nog niet tot

Lactantius,
dij verhaalt al-
vermaand, dat
t zetten op de
en. Lactantius
teeken, door
ar hij zegt niet,
onstantijn was

s te denken?
twee voor een
zegt, dat Con-
leeld. Nu is er
erhaal een ver-
Doch, als men
vreedige. Want
et met een eed
ook niet aan te
steeken met de
heeft gestaan.
het ook gezien
niet erg geloof-

st breed ingaan.
ijn dien middag
n heeft, die op
oorden, die hij
i zijn eigen ge-
er voorbeelden
is bekend. Zoo
eimar een pur-
m, dat als een
ijkt mij niet on-
gezien heeft,
t.
en vijand, drie-
n critieken toe-
Goddelfijken bij-
en dat hij dien
te zoeken. Uit
i van het kruis
t visioen is des
comen.
heeft Constantijn

ontwikkeling, of onder allerlei invloeden kwam deze
wel tot ontwikkeling. In het eerste geval gemakke-
lijker dan in het tweede — het is waar — maar
toch ook in het tweede geval is het waar, dat een
krachtig wilsleven naar de zedelijke wet, dat een
door Gods Geest verlicht verstand en een door dien
Geest omgebogen wil heerschen kunnen over de
donkere beelden, die mede krachtens erfelijken aan-
leg in het voorstellingsleven van den z.g. erfelijk
belaste zich opdringen. Ook hier geldt het, dat ge-
nade sterker is dan natuurkracht.

En niemand, die van God een normaal geestelijk
leven ontving, kan met een beroep op zijn erfelijken
aanleg en met een zuchten „ik ben nu eenmaal zoo“
zijn zondig gedrag verdedigen. J. W.

GEESTELIJKE ADVIEZEN

Bediening van het H. Avondmaal.

Bij vragen, die betrekking hebben op de bedie-
ning van het H. Avondmaal, is het eigenlijk niet te
doen om een geestelijk, maar om een kerk-
rechtelijk advies.

Doch nu voor mijn rubriek het hek toch vrijwel
van den dam geraakte, en de Redactie van ons
blad de vragen doorzond aan mijn adres, maak
ik geen bezwaar ze te beantwoorden.

Ze luiden:

1. Is het vereischte, dat in de Gereformeerde
Kerken, bij de viering van het Heilig Avondmaal,
vóór de lezing van het Formulier, ook nog een
korte predikatie gehouden wordt — of mag deze
laatste, ter voorkoming van een te langen dienst,
weggelaten worden?

2. Moet een dienst, waarin de korte predikatie
wordt weggelaten, geacht worden een uitsluitende
dienst van het Sacrament te zijn, of kan men
ook in dat geval nog spreken van een „Dienst
des Woords en der Sacramenten“?

3. Kunt u mij ook een of meer boeken noe-
men, waarin deze zaak behandeld wordt.

Wat de eerste vraag betreft, het houden van een
korte predikatie vóór de bediening des H. Avond-
maals is nergens in de H. Schrift voorgeschreven
niet alleen, maar ook nooit door de Gereformeerde
Kerken ten regel gesteld.

Art. 62 onzer Kerkenordening laat het in de
vrijheid van elke kerk, de bediening van het
Avondmaal te doen plaats hebben, op zulk een
manier, „als zij oordeelt tot de meeste stichting
te dienen“.

Wel volgt er dan, na de waarschuwing, dat de
uitwendige ceremoniën, in Gods Woord voorge-
schreven, niet veranderd en dat alle superstitie
vermeden worde, „dat na de voleinding der pre-
dikatie en der gemeene gebeden, het Formulier des

een nieuw veldteken laten vervaardigen, dat een
naam droeg, dien wij niet kunnen verklaren: la-
barum.

Eusebius geeft er een beschrijving van. Het be-
stond volgens hem uit een lange, vergulde schacht,
waarvan het bovenend werd doorsneden door een
dwarshout, zoodat het den vorm had van een kruis.
Van het dwarshout hing een purperdoek af, ver-
sierd met goudborduur en edelstenen en met de
beeltenissen van Constantijn en zijn zonen, ter-
wijl boven het dwarshout een gouden met edel-
stenen versierde krans een monogram omsloot.

Dat monogram bestond uit een X (spreek uit:
chi), de letter waarmee in het Grieksch de naam
Christus begint. Door deze letter heen een P, het
Grieksch teeken voor de R, de tweede letter van
den naam Christus. De X is tevens nog een aandui-
ding van het kruis en de geheele figuur alzoo een
verbinding van den Christus-naam met het kruis-
teeken. Het is waarschijnlijk, dat dit monogram
reeds bij de Christenen in gebruik was, al ont-
breken hiervoor de zekere bewijzen.

Vijftig uitgelezen strijders moesten het labarum in
alle oorlogten omringen en het om beurten dragen.
Zij werden „kruisdragers“ genoemd. Constantijn
heeft het Christus-monogram ook doen aanbrengen
op zijn helm en op de schilden zijner soldaten.

Hoe is nu het kruis tot eere gekomen in de
wereld! Eens werd het op last van den stadhouder
van een Romeinsch keizer en door Romeinse
soldaten voor Jezus opgericht. En nu wordt het de
banier van den keizer van het Romeinsche rijk;
nu is de kruisvaan het veldteken der Romeinse
legerscharen!

Nog meer. Als Constantijn Maxentius verslagen
en zijn intocht in Rome gehouden heeft, laat hij er op
een plein zijn standbeeld oprichten. Hij draagt daar
in zijn rechterhand een lans in den vorm van een
kruis. En het opschrift op dit standbeeld luidt:
„door dit heilbrengende teeken, het ware getuigenis
der manhaftigheid, heb ik nu stad van het juk van
den tyran bevrijd“. Op de munten laat hij het mo-
nogram van Christus zetten, waar al spoedig een
kruis bij komt. En als hij zijn anderen tegenstander,
Licinius, heeft overwonnen, laat hij zich op een

Avondmaals, mitsgaders het gebed, daartoe die-
nende, zal worden gelezen“ — maar dat spre-
ken van de predikatie bedoelt volstrekt niet, het
houden van een preek voor te schrijven. Het is
enkel een rekening houden met een bestaande
gewoonte.

En evenmin als formeel, zijn er principiële
gronden, waarom men de korte predikatie
vóór de bediening van het Avondmaal een vere-
ischte zou kunnen noemen.

Wel heeft men beweerd, dat het nalaten ervan
zou zijn een scheiden van Woord en Sacrament,
doch deze bewering berust op een misverstand.
Want bediening des Woords is er ook in ons prach-
tig Avondmaalsformulier. En rijker dan de beste
predikatie — vooral als het een zóó korte predi-
katie wezen moet, dat ze niet veel méér is dan
een vluchtige toespraak — geven kan.

En 'tis wel jammer, dat ons heerlijk Formulier,
door haastige en slordige voorlezing, zoo dikwijls
het slachtoffer wordt van de korte predikatie, die
niet kort genoeg was.

Het waren dan ook, voorzover is na te
gaan, geen principiële overwegingen, die tot het
houden van zulk een korte preek deden besluiten.
Men volgde daarin — gelijk ook Dr A. Kuyper in
zijn „Onze Eeredienst“ vermoedt — waarschijnlijk
het gebruik van de oude kerk. Doch in de oude
Christelijke kerk was ze méér bedoeld voor de
buitenstaanders, die in de samenkomst der ge-
meente tegenwoordig waren, dan voor de gemeente
zelve. Dat ze onder ons aan die bedoeling niet
meer beantwoordt, is duidelijk.

Men zou met haar thans nog alleen op het oog
kunnen hebben de leden der gemeente, die nog niet
tot het H. Avondmaal werden toegelaten.

Doch de vraag is, of men die er niet eerder
door schaaft dan dient, omdat men ze er aanleiding
door geeft om, als de predikatie afgeloopen is,
de samenkomst te verlaten.

Bovendien ligt het voor de hand, dat de bedie-
ning des Woords altoos en vooral in de voorberei-
dingspredikatie met hen rekt. Eigenlijk is er dus
voor die korte predikatie niet veel te zeggen.

En ertegen is stellig, dat ze, saam met de
rustige en nadrukkelijke lezing van het Formu-
lier, die in geen geval mag worden nagelaten
of besnoeid, de aandacht van de Avondmaalgan-
gers te veel vermoeit eer het toekomt aan wat
het eigenlijke doel der samenkomst is: de bediening
zelve van het Sacrament.

Gelijk bekend is, hebben dan ook onze groote-
stadskerken, en zelfs grootere kerken op 't platte-
land, reeds sedert lang de korte predikatie afge-
schaff. En de ervaring leert, dat de stichting daar-
bij eer won dan schade leed.

Met het bovenstaande is ook de tweede
vraag reeds beantwoord. Als toch ook de voor-
lezing van het Formulier reeds bediening des
Woords is, is niet in te zien, waarom men niet
met volle recht een Avondmaalsdienst zonder

schilderij aan den ingang van zijn paleis te Nico-
media voorstellen als drakendooder: een door-
boorde draak kromt zich aan zijn voeten en het
hoofd van den keizer is met een kruis versierd.

Hierbij moet echter opgemerkt worden, dat op de
munten van Constantijn ook nog heidensche sym-
bolen voorkomen. Heidensche en Christelijke wis-
selen elkaar af. Op dezelfde munt vindt men soms
beide. Zoo is op een van zijn munten de figuur
van den zonnegod afgebeeld met een kruis er naast.

En als bij Constantijnopel tot zijn residentie
maakt en daar een feestelijke optocht wordt ge-
houden, waarbij het beeld van den keizer de plaats
van den zonnegod in den zonnwagen inneemt,
houdt dat beeld op zijn rechterhand een geluks-
godin, wier hoofd met een kruis is getooid.

In den eersten tijd na Constantijn blijft nog het
labarum de vaan van het Romeinsche rijk en het
symbool van zijn keizers.

Wel heeft Julianus de Afvallige het Christus-
monogram er van laten verwijderen, maar door zijn
opvolger werd het weer op de rijksvaen hersteld.

Nog in de vierde eeuw echter vindt men reeds
op munten een ander symbool.

Het is de rijksappel met het kruis er op, beeld
van de aarde door het kruis overschaduwd. De
Christelijke keizers brachten hierna toe uitdruk-
king, dat zij het als hun taak beschouwden altoos
het rijk te vermeederen, d.w.z. het rijk van Chris-
tus, de heerschappij van het kruis over de aarde
uit te breiden. En sinds Justinianus I (527—565)
wordt het labarum geheel door den rijksappel en
daarmede het Christus-monogram door het kruis
vervangen.

Ook begint in de vierde eeuw, nu het Christen-
dom staatsreligie is geworden, het kruis in heel
het cultuurleven in gebruik te komen.

Chrysostomus, die in 407 overleed, roept
reeds uit: „Het eens door allen verafschuwde tee-
ken, het vervloekte werktuig van de hoogste straf,
is nu het meest begeerde en gevierde geworden,
dat bij vorsten en onderdanen, bij vrouwen en
mannen, bij vrijen en slaven gevonden wordt. Overal

korte predikatie, een dienst des Woords en der
Sacramenten zou mogen noemen.

Lectuur over dit onderwerp kan vrager o.m.
vinden in de „Kerkelijke adviezen“ van Prof. Dr
F. L. Rutgers (J. H. Kok, 1922, Kampen), deel
II, op blz. 173 v.v., en vooral in „Onze Eere-
dienst“ van Prof. Dr A. Kuyper (Kampen, J. H.
Kok, 1911) hoofdst. CXIV en CXV.

V.

F.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

Evangelisatie-motieven uit de werken van
Mevrouw Bosboom-Toussaint.

Inleiding.

II.

Wanneer wij voornemens zijn in eenige artikelen
de aandacht voor de romantische werken van Me-
vrouw Bosboom weder te vragen, beoogen wij
daarmede een bijzonder doel. Wij willen trachten
uit haar geschriften motieven te verzamelen, die
voor het werk der Evangelisatie, het bekend maken
van den weg der verlossing in Christus aan wie
van deze kennis vervreemd werden, o.i. van hoog te
schatten invloed kunnen zijn.

Het recht hiertoe ontleenen wij aan de groote roe-
ping, welke zij met volle bewustheid als auteur zich
wist toevertrouwd. Deze roeping wordt door Groen
van Prinsterer aangegeven, als hij haar werk aldus
karakteriseert: „Zij heeft de uitnemendheid der
volks historie aan de verlevendiging van het Evan-
gelische volksgeloof dienstbaar gemaakt“. Historie
en geloof zijn alzoo de hoofdelementen in haar
kunst. Mevrouw Bosboom is door en door Protes-
tantsch. Niet alleen als afstammeling van de Hugu-
noten; ook als kind van Alkmaar, waar vóór drie
honderd jaren zoo bloedig gestreden is voor de
Nederlandsche vrijheid en voor het Protestantische
geloof. Bij de diep religieuze gezindheid van het
hart, stroomde haar daarenboven, gelijk Busken
Huet het noemt, specifiek „evangelistenbloed“ door
de aderen. De inspiratie haars harten en die van
haar superieure kunstenaarsgaven, bepalen nu ver-
der den loopbaan en het doel van Mevrouw Bos-
boom als romancière. Daardoor is zij geworden
„de dichteres van het Protestantisme“. De histo-
rische roman wordt door haar, naar de uitdrukking
van Busken Huet, „geutiliseerd“ als orgaan van
haar geloof. Het droeve feit, dat zij een jongeren
broeder had, van wien zij veel verdriet heeft be-
leefd, en die later haar en Bosboom heel wat zorg
en geld gekost heeft, leidde haar allicht tot nog
teederder pointeeren van Christus' opzoekende zon-
daarsliefde.

Op hoe voortreffelijke wijze zij het hoofddoel van
haar literarischen arbeid getroffen heeft, toont de
opmerkelijke vraag van Busken Huet, of de uit-
nemendste protestantsche leerredenen, in dien tijd

ziet men het hooggehouden en gevierd: in de huizen
aan de wanden en op de daken, in steden en dor-
pen, op de markten en aan de landwegen, in woest-
tenijen, op bergen en in ravijnen, op de eilanden
en de schepen der zee, op de boeken, op de wap-
penen en op de gewaden, in de legerplaatsen en bij
gastmalen op gouden en zilveren tafelfgereedschap,
op paarden en schilderijen, aan de lichamen der
bezetenen, ja der zieke dieren, in den krijg en in
den vrede, bij dag en bij nacht, bij de dansen der
vroolijken en in het gezelschap der zich-kastij-
denden.“

„Het woord“, zoo zegt deze lofredenaar van het
kruis op een andere plaats, „door zijn belijders aan
het voorhoofd gedragen“. En daarmede bedoelt hij
niet, dat de Christenen het teeken des kruises
maakten, maar dat zij een kruisje op hun voor-
hoofd droegen. „En niet alleen“, zoo gaat hij ver-
der, „door private personen, maar ook door de
gekroonde hoofden, die het dragen op hun dia-
demen“. Een uitspraak, die bevestigd wordt door
munten, waarop de beeltenissen van keizer Valen-
tinianus III (425—455) en zijn gemalin voorkomen,
de diadeem met een kruis versierd.

Het kruis de hoofdtooi van de grooten der aarde!
Het kruis het sieraad van de kronen der keizers!
En alom in de samenleving aanschouwd en in alle
kringen der maatschappij geëerd!

Het wordt het symbool der Christelijke religie.
Eerst was wel het Christusmonogram, de X met
de R of een enkele X, het voornaamste Christelijke
zinbeeld, zoodat Julianus de Afvallige zijn strijd
tegen het Christendom karakteriseerde als „een
strijd met de X“. Maar langzamerhand maakt het
als symbool van het Christendom geheel en al
voor het kruis plaats, dat in twee vormen op-
treedt: het gelijkarmige Grieksch kruis + en het
Latijnsche kruis †.

Zoo ontvangt het kruis een plaats der eere in de
Christelijke wereld.

Juist als Constantijn aan de kerk het kruis van
de schouders heeft genomen.

Maar met dezen triomf van het kruis gaat ge-
paard een vervuiling, verzinlijking en ver-
wereldlijking van het religieuze leven. J. THUIS.